

A Prelátus 2009. májusi levele

„E hetek során Szűz Máriát,
Jézus anyját és a mi
Édesanyánkat szemléljük, aki
testével és lelkével felvétetett a
mennyebe. Látjuk őt a
feltámadás dicsőségében és
örömeiben" - írja májusi
levelében mons. Javier
Echevarría.

2009.05.14.

Drága gyermekeim! Jézus oltalmazza
leányaimat és fiaimat!

E májusi hónap teljes egészében a húsvéti időbe esik. Krisztus feltámadásának öröme áthatja az Egyház életét itt a földön és a mennyben egyaránt. Ez az a *gaudium cum pace*, öröm és béke, amelyet már mindannyian megtapasztalunk.

E hetek során Szűz Máriát, Jézus anyját és a mi Édesanyánkat szemléljük, aki testével és lelkével felvétetett a mennybe. Látjuk őt **a feltámadás dicsőségében és örömében. A Kereszt lábánál hullatott könnyei mosollyá váltak, melyet semmi nem törölhet le arcáról, és anyai együttérzése is változatlan irányunkban. Az, ahogy Szűz Mária a történelem során mindig segítségünkre sietett és siet, szépen tanúskodik erről és Isten népében folyamatosan táplálja az iránta való rendíthetetlen bizalmat: az *Emlékezzél meg* kezdetű imádság nagyon jól fejezi ki ezt az érzést.**

**Mária minden gyermekét szereti,
és különös figyelemmel fordul
azokhoz, akik szenvednek – mint
Fia a kínszenvedés órájában –;
egészen egyszerűen azért szereti
őket, mert a Kereszten függő
Krisztus akaratának megfelelően
mind a gyermekei.[1]**

Elmélkedjünk a Pápa e szavain, hogy
mélyebben elmerüljünk a Szűzanya
iránti tiszteletünk okaiban és új fényt
adjunk neki. Az okok világosak:

Mária Isten anyja és a mi
Édesanyánk. Ezért forduljunk Mária
felé buzgó és egyben gyöngéd
áhítattal, amely szilárdan az Egyház
Tanítóhivatala által elénk tárt isteni
kinyilatkoztatáson alapul. Szeretett
don Álvaro-nk erről írt egy 1987-ben
kelt levelében. Mária anyai küldetése
– írta – konkrét isteni tervből fakad:
„Tagadhatatlan tény, hogy ahol csak
az Egyház Krisztus kegyelme és az
Evangéliumot hirdetőik állhatatos és
áldozatokkal teli erőfeszítéseinek

köszönhetően gyökeret eresztett, ott jelen van az Egyház anyja is. (...)
Ebből fakadóan születik és fejlődik a hála Mária iránt, és a Mária-áhítat gyümölcsöt hozó kis növénye egyre nagyobbra nő. Erről az áhítatról tanúskodnak világosan a templomok és kegyhelyek, melyek fénylő csillagokként beborítják azon országok tájait, melyekben a hit már gyökeret eresztett, és a keresztények életébe egy olyan otthon képét csempészik be, amelyet csak a Szent Szűz képes életre kelteni”.[2]

Mily hatalmas igazság ez! Mi keresztények családot alkotunk, az Egyházat, amelyben Jézus Krisztus az elsőszülött a testvérek között,[3] és amelynek van édesanyja, a Szentséges Szűz Mária. Jézus megmutatja nekünk az utat, amelyen járnunk kell, hogy eljussunk az életszentségre, a vele való teljes azonosulásra. A Szűzanya pedig buzdít minket az út során, hogy

elérjük a célt: az örök életet Isten és minden angyal és szent társaságában.

A keresztény művészet szemléletesen ábrázolja ezt, amikor a hívek elé tárja tisztelet céljából a gyermek Jézust a karjában tartó Mária képét. Testtartásával és tekintetével a Szűzanya mintha így szólna hozzánk: nézz a Fiamra, a Bátyádra, és kövesd a példáját mindenben. Járj ott, ahol Ő járt; szítsd fel szívedben azt a vágyat a megváltás iránt, amely betöltötte az Ő szívét; érezz együtt minden testvéreddel, ahogy Ő együtt érzett mindenkivel.

A következő napokban emberek ezrei zárandokolnak majd el rengeteg olyan helyre, ahol tisztelik Szűz Máriát, hogy újra rátaláljanak Jézusra, hogy hasonlónak váljanak hozzá, követve a felhívást, mellyel Szent Josemaría fordult a leányaihoz és fiaihoz az Opus Deiben és sok más

emberhez. A *májusi zarándoklat* mára örömteli valósággá vált az egész világon, és azt – az Alapítónk példáját követve, melyet 1935-ben az első ilyen zarándoklat alkalmával adott – minden feltűnés nélkül tesszük. ***Tisztelem és szeretem a Mária-áhitat minden nyilvános kifejeződését*** – írta egy szentbeszédében –, ***de személy szerint én szívesebben mutatom ki ugyanazt a szeretetet és lelkesedést egyedül vagy kis csoportban tett látogatások formájában, bensőségebb módon.***^[4]

E zarándoklat célpontja gyakran közel fekszik a lakóhelyünkhöz, talán ugyanabban a városban vagy a közelében. Olykor – például ha valaki beteg vagy nem tud elmenni otthonról – nem is hagyjuk el a házunkat, de ekkor is meglátogatjuk a Szűzanyát *májusi zarándoklatunk* keretében. Nem a fizikai

helyváltoztatás a fontos ugyanis, hanem a lélek belső útja, amely arra sarkall, hogy húzódjunk közelebb Máriához és ezáltal Jézushoz is.

II. János Pál pápa hangsúlyozta, hogy a világon elszórt, a Mária iránti tiszteletet ápoló helyeken érezhető Édesanyánk különleges jelenléte. E számtalan hely sok formát ölthet: lehet kis házi kápolna vagy egy falmélyedés egy utcán, ahonnan az Istenanya képe néz ránk, de lehet akár az ő tiszteletére emelt kápolna vagy templom is. Mindazonáltal eszünkbe ötlik számos hely, ahol Édesanyánk jelenléte különösen élénken érezhető: ilyenek a Mária-kegyhelyek. „E helyeken csodálatos módon valóra válik a keresztre feszített Úr különleges utolsó akarata: itt az ember megadja és rábízza magát Máriára, azért megy oda, hogy vele mint Édesanyjával legyen együtt. Kitárja neki szívét és mindent elmesél neki: *házába*

fogadja, vagyis bevonja minden problémájába".[5]

A hívők azért látogatnak el a kegyhelyekre, hogy meglátogassák a Szűzanyát, azzal a vágyal a szívükben, hogy megtalálják vagy megerősítsék „hitüket és táplálják azt. Keresik az Egyház szentségeit, legfőképp a kiengesztelődést Istennel és az eucharisztikus táplálékot. És erőre kapva térnek haza, szívükben hálával Szűz Mária, Isten Anyja és a mi Édesanyánk iránt”.[6]

Mindannyian kincsként őrizzük ezt az élményt. Ki ne élte volna át, hogy közelebb került Istenhez, amikor meglátogatta a Szűzanyát azzal az imádságos és bűnbánati lelkülettel, melyet az Atyánktól tanultunk? Ki ne érezte volna kézzelfoghatóan azt, hogy ha Máriához fordulunk, ő mindig hatékonyan segít: segít új életre kelteni annak a hitét, akinek szüksége van rá, segít közelebb

kerülni Istenhez, nagyobb távlatokat megnyitni valaki előtt, aki ellenáll Isten hívásának, amely nagylelkű odaadást kér tőle? Jézus azt akarja, hogy kegyelme Márián keresztül jusson el hozzánk. Ezért ***nem mindegy, ha nem látogatunk el a kegyhelyekre, melyeket gyermekei szeretete épített neki, sem az, ha anélkül megyünk el egy képe előtt, hogy gyengéd szeretettel rápillantanánk. Nem mindegy, ha elmulasztjuk elénekelni neki a rózsafüzér szerelmes szerenádját, e hitből fakadó dalt, egy olyan lélek menyegzői dalát, amely Márián keresztül talál rá Jézusra.***

[7] Tegyük fel magunknak a kérdést: hogyan tudok szebben rápillantani Édesanyánk képeire? Hogyan tudok szebben elimádkozni minden egyes Üdvözlégyet, Salve Reginát, *Regina Caelit*? Kinek beszélhetnék Mária szeretetéről és az iránta való szeretetről?

Ezek és egyéb Máriához kapcsolódó áhítatgyakorlatok segíthetnek felékesíteni e májusi hónapot. Az a lényeg, hogy egyre közelebb kerüljünk Jézushoz azon az úton, melyet Édesanyja mutat nekünk. Minden találkozás a Szűzanyával felhívássá válik arra, hogy *nézzünk Krisztusra*. Ahogy XVI. Benedek fogalmazott egy Mária-kegyhelyen: **A keresők számára ez a felhívás mindig spontán könyörgéssé válik, könyörgéssé, amely főként Máriához szól, aki nekünk adta Fiát, Krisztust: „Mutasd meg nekünk Jézust!”. Imádkozzunk így ma teljes szívünkből, és imádkozzunk így máskor is, bensőleg keresve Megváltónk arcát. „Mutasd meg nekünk Jézust!” Mária válaszul először gyermekként mutatja meg nekünk Jézust. Isten kicsivé lett értünk.**[8]

Elmélkedjünk még egyszer Szent Josemaría szavain, melyeket még az

1930-as években írt és amelyek azóta emberek ezreinek segítettek rálépni a szemlélődés útjára mindennapi életükben:***Barátom: ha nagyra törő vágyaid vannak, légy kicsivé!... Az út, amely végül elvezet a Jézus iránti szenvedélyes szeretethez, a Szentséges Szűz Mária iránti bizalomteljes szeretettel kezdődik.***

– Szeretnéd szeretni a Szűzanyát? –
Akkor figyelj rá! Hogyan? – Úgy, hogy jólimádkozod Miasszonyunk Szentolvasóját! [9] Ha figyelmesen szemléljük a rózsafüzér titkait és elmélkedünk róluk, szemünk előtt vonulnak el Jézus és Mária életének legfontosabb pillanatai. Így könnyebb biztosan járni a mennybe vezető úton. Természetesen, ha szükség van rá, kiegyenesítjük utunkat, és a velünk tartóknak megmutatjuk az örök boldogságra vezető rövid utat. E jeleneteket szemlélve megértjük, „hogyan fordul

vissza az emberiség Istenhez az Úr alázatos szolgálóleányának *fiatja* által és látja a teljesen szent Szűz dicsőségében a célt, amely felé tart”.
[10]

Jobban figyelhetünk a Szűzanya iránti szeretet egyéb apró jeleire is. Ismét kiemelek egy szokást, amely a szerelmesekre jellemző és amelyet Szent Josemaría mindenfelé terjesztett: szeretettel üdvözölni a Szűzanya képeit, melyeket mindennap látunk – az utcán vagy egy téren, egy templomban vagy otthon az egyik szobában... És e pillantáshoz hozzáfűzhetünk egy-egy fohászt is mint gyermeki szeretetünk nagyon személyes kifejezését. Az Atyánk mindig így tett, különösen igyekezett köszönteni a Szűzanya képeit mindenhol, ahol lakott vagy dolgozott. Így fejezte ki gyermeki szeretetét, és ez tükrözte, mi volt lelke mélyén: a körülményektől függően szomorúan, hálásan vagy

esdeklőn tekintett a képekre, de mindig igaz szeretetét fejezve ki.

Azt is tanácsolta az embereknek, hogy hordjanak maguknál a pénztárcájukban vagy táskájukban egy képet a Szűzanyáról – a szeretteik fényképeihez hasonlóan –, hogy mindig nagyon tudatában legyenek jelenlétének és szeretetteljes módon bókoljanak neki. Nagyon örült neki, hogy segített a világot megtölteni Szűz Mária-képekkel. ***Az Opus Deiben – mondta – mindig kimutattuk szeretetünket Szűz Mária iránt azáltal, hogy több millió képét terjesztettük el a világon, és minden földrészen, Európában, Ázsiában, Afrikában, Amerikában, Óceániában ápoltuk a Mária-tisztelet gyakorlati megnyilvánulásait, valamint ezen az úton vezettük a fiatalokat, akik szabadon tartottak velünk. Szabadság nélkül sosem léptünk. De ez természetes. Hogyan is ne***

szeretnénk Isten anyját, aki a mi Édesanyánk is? Ráadásul szükségünk van rá! Szükségem van rá. Mint egy kisgyereknek, aki ha fél éjszaka a sötétben, így kiabál: Mama! Gyakran kell a szívemmel így kiáltanom, anélkül, hogy hangosan kimondanám: Anyu! Mama, ne hagyj el! Ez a belső élet: természetesség, egyszerűség. Nem tudok másképp élni. Emberként kell élnem. És Isten előtt, aki örök, kisgyermek vagyok, aki semmit sem ér.[11]

A liturgia az egyik zsoltár szavait alkalmazza a Szűzanyára. A Krisztus anyja és a hívők közötti anyai kötelék láttán a zsoltáros így jövendöl Szűz Máriáról: „...esdik majd tekintetedet, s valamennyien a nép gazdagjai” (Zsolt 45,13). Ily módon a Szentírás sugalmazott szavainak ösztönzésére a keresztények mindig is keresték a Szűzanya mosolyát, amelyet a

középkori művészek oly csodásan tudtak ábrázolni. Mária mosolya mindenkinek szól – mondta XVI. Benedek –, azonban legfőképp azokra irányul, akik szenvednek, hogy vigaszt és enyhülést találjanak benne. Mária mosolyát keresni nem áhítatos vagy divatjamúlt érzelgősség, hanem annak az élő és mélyen emberi kapcsolatnak a megfelelő kifejezése, amely Máriához kapcsol minket, akit Krisztus adott nekünk, hogy az anyánk legyen^[12].

Bízzuk a Szűzanya gondjaira mindazokat, akik szenvednek, akár testben, akár lélekben: a betegeket, a magányosokat vagy elhagyottakat, a természeti csapások áldozatait, az üldözötteket vagy bármiféle erőszak áldozatait... Senkit ne hagyjunk ki az imánkból.

Imádkozzunk különösen a Pápáért és a szándékaiért – minden hónapban

emlékeztetlek erre benneteket, mivel mindig szükség van rá – és most május 8. és 15. közötti szentföldi útjának gyümölcseiért. Imádkozzunk a Prelatúra azon híveiért is, akiket 23-án szentelnek pappá, amely nap sok országban Urunk mennybemenetelének előestéje, mivel ott az ünnep 24-e vasárnapra esik. A május utolsó napjára eső Pünkösöd alkalmából kérjük a Szentlelket, hogy bőséggel árassza ajándékait az Egyházra és a világra, és hogy készítse elő mindenki lelkét azok befogadására.

Néhány napja tértem vissza Japánban és Tajvanban tett látogatásomról, ahol ismét láthattam, hogyan ver gyökeret az Opus Dei szellemisége a minden fajhoz és kultúrához tartozó emberek között. Azon túl, hogy tudtam, mindannyian elkísértek és mindnyájatokkal együtt imádkozom, mindkét országban volt különleges okom is az örömré.

Nagaszakiban ellátogathattam
Ourába, arra a kegyhelyre, ahol a
japán vértanúkat tisztelik és ahol
élénken él tovább azoknak az
emléke, akik a kemény üldözés
ellenére is megtartották a hitet.
Tajpejben pedig jelen lehettem egy
hívekkel teli templomban tartott
szentségkitételen és
szentségimádáson. (Éppen csak
bementünk egy templomba, ahol a
zarándok Szűzanyáról van egy kép,
és az eucharisztikus cselekmény
közepén találtuk magunkat). Mindkét
helyen arra gondoltam, hogy
Máriával együtt el kell vinnünk
Jézust a világ legtávolabbi pontjára
is. Adjatok hálát velem együtt a
legszentebb Szentháromságnak,
minden javak forrásának, és
Édesanyánknak, a Szent Szűznek,
akinek keresztül kapunk minden
kegyelmet. És Szent Josemariának is
– akinek boldoggá avatási
évfordulóját 17-én ünnepeljük –,
amiért Isten nagyon hűséges eszköze

volt az életszentség, a hitbeli tudás és
a szeretet nagymértékű
terjesztésében az egész világon.

Minden szeretetemmel megáldalak
benneteket,

Atyátok,

+ Javier

Róma, 2009. május 1.

[1] XVI. BENEDEK: *Szentbeszéd a
lourdes-i kegyhelyen*, 2008.
szeptember 15.

[2] DON ÁLVARO: *Levél*, 1987. május
31., 8. pont

[3] Vö. Róm 8,29

[4] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que
pasa*, 139

[5] II. JÁNOS PÁL: *Szentbeszéd a
fatimai kegyhelyen*, 1982. május 13.

[6] II. JÁNOS PÁL: *Szentbeszéd az aparecidai kegyhelyen*, 1980. július 4.

[7] SZENT JOSEMARÍA: *La Virgen del Pilar*, Libro de Aragon, Zaragoza, 1976

[8] XVI. BENEDEK: *Szentbeszéd a mariazelli kegyhelyen*, 2007.
szeptember 8.

[9] SZENT JOSEMARÍA: *Rózsafüzér*,
Előszó

[10] VI. PÁL: *Marialis Cultus* kezdetű
apostoli buzdítás, 1974. február 2.,
28. pont

[11] SZENT JOSEMARÍA: *egy
összejövétel jegyzetei*, 1974. április 7.

[12] XVI. BENEDEK: *Szentbeszéd a
lourdes-i kegyhelyen*, 2008.
szeptember 15.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-
prelatus-2009-majusi-levele/](https://dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2009-majusi-levele/)
(2025.08.11.)